

vatelé byli svědkem Č-em přistiženi a zastaveni mimo les dozoru svědkovu svěřený. Avšak pravomoc lesních hajných není — jak podrobněji dovozeno v nálezu čís. 4264 sb. n. s. (srovnej i čís. 2458 sb. n. s.) — upravena výlučně předpisy lesního zákona, nýbrž platí pro ně — nejme i na Moravě (viz § 1 zákona z 29. května 1887, čís. 75 z. zák.) též předpisy zákona z 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. A podle § 3 čís. 2 tohoto zákona má hlídač (hajný) i kromě případu, kde byl někdo přistižen, právo k zatčení neznámé mu osoby, již přistihl na blízku věci jeho dohledu svěřených za okolností vzbuzujících patrné podezření, že na oněch věcech spáchal čin trestný. Opravňují-li tyto okolnosti k zatýkání, dávají tím spíše právo k méně intenzivním opatřením, jichž třeba ke zjištění osoby přistiženého. Rozsudkem není zjištěno, stížností není tvrzeno a spisy není napovězeno, že místo, na kterém svědek Č. proti stěžovatelům zakročil, není na blízku lesa jeho dohledu svěřeného, nebo že Č. stěžovatele ještě před zákrokem poznal, nebo že nebylo dostatečných důvodů k podezření, že dřeva stěžovateli nesená jsou z onoho lesa kradena. Naopak jsou podezření to a neznámost pachatelů v době jich přiblížení rozsudkem zjištěny, jakož i blízkost lesa a důvodnost podezření zřejmě předpokládány; a sama stížnost uplatňuje jen, že revír Č-ův (jeho les) je až za mostem. Spatřoval-li za těchto okolností rozsudek v zákroku svědka Č-eho, o který jde, výkon jeho služby přísežného lesního hajného a přiznal-li mu pro dobu zákroku zvláštní ochranu vrchnostenských osob, není názor ten, třebaže zákrok stal se mimo les dohledu svědka svěřený, právně mylným a není rozsudek z toho důvodu zmatečným podle čís. 9 a) nebo třeba čís. 10 § 281 tr. ř. Budiž k tomu podotčeno, že dotčený zákrok a výkon služby Č-eho nebyly skončeny už tím, že poznal v jednom pachateli stěžovatele K-e, nýbrž trval nadále, pokud Č. šel s K-em u výkonu práva, jemu podle oněch zákonných ustanovení náležejícího, směrem k dědině, takže byl i v době souzeného útoku stěžovatele H-a vhodným předmětem zločinu § 81 tr. zák.

Čís. 4689.

Nedbale jednala učitelka, která si dala školskými dětmi (9—11 ročními) bez dozoru sekerou rúbat' drevo.

(Rozh. zo dňa 11. apríla 1933, Zm IV 616/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. K., obžalovanej z prečinu podľa § 310 odst. I tr. zák., na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva vyniesol rozsudok, ktorým, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti, uznal obžalovanú M. K. vinnou prečinom ťažkého poškodenia na tele z neopatrnosti podľa § 310 odst. 1 tr. zák., ktorého sa dopustila tým, že dňa 27. januára 1932 jako učiteľka v L. nechala si školskými deťmi bez dozoru rúbat' drevo a takto svojou neopatrnosťou spôsobila, že 11ročný

Š. G. sekerou trafil 9ročného P. D. a useknul mu tri prsty, čím D-ovi bolo spôsobené poškodenie na tele, ktorého liečenie prevyšovalo dobu 20 dní.

Z d ô v o d o v:

Zmätočná sťažnosť verejného žalobcu bola založená na dôvode zmätku podľa § 385 č. 1 a) tr. p. Zmätočnej sťažnosti, ktorá vytyka právny omyl napadnutého rozsudku, neľze odprieť oprávnenie. Odvolací súd uviedol, že obžalovaná sama doznala, že ako učiteľka ešte pred rozhodným dňom požiadala asi 2 razy svojich školných žiakov, aby jej porúbali drevo, a ďalej, že doznala, že rozhodného dňa bola kurátorom Ž. upozornená, že školáci sekajú drevo. Odvolací súd zistil, že žiaci obžalovanej 9ročný P. D. a 11ročný Š. G. rozhodného dňa bez jej rozkazu štípali pre ňu drevo a že ani na jej vyzvanie od toho neupustili. Odvolací súd sprostil obžalovanú obžaloby s tým odôvodnením, že obžalovaná ani si neuvedomila, ani si nemohla uvedomiť nebezpečie z tohoto počínania žiakov, lebo štípanie dreva nie je zrejme nebezpečná práca a býva vykonávaná denne takými deťmi, jako boli v tomto prípade školní žiaci, v domácnostiach venkovského ľudu. S týmto názorom neľze však súhlasiť. Štípanie dreva sekerou nie je nebezpečné pre dospelé a skúsené osoby, nie však pre deti vo veku 9 až 11 rokov, v jakom boli v tomto prípade školní žiaci. To, že azda niektorí rodičia na dedine dovoľia tak mladým deťom štípať drevo sekerou, nemôže sa považovať za pravidlo, z ktorého by bolo možno pre tento prípad odvodzovať závery. Aj keď obžalovaná bola ešte veľmi mladá, preca hľadiac k tomu, že sa podujala vyučovať deti vo škole, mala si uvedomiť nebezpečie, keď deti budú pracovať sekerami, určenými pre dospelých ľudí. Obžalovaná ináč doznala, že bola rozhodného dňa kurátorom Ž. upozornená na to, že školáci sekajú drevo, a že na toto upozornenie vyzvala ich, aby sa vrátili do školy. Z toho plynie, že si obžalovaná bola povedomá toho, že je neprípustné, aby školáci vykonávali takúto prácu. Z toho treba ďalej uzatvárať, že obžalovaná bola alebo že aspoň mala si byť povedomá nebezpečia pre zdravie a život školákov pri práci so sekerami a že preto nemala trpeť, aby školáci pre ňu túto prácu konali. Slovnou výzvou, aby školáci túto prácu zanechali, obžalovaná nesplnila svoju povinnosť, ktorá jej bola uložená pri dozore nad školskými deťmi. Ponevác práca bola vykonávaná pre ňu a školskými deťmi, obžalovaná mohla jej ľahko zabrániť, keď by sa nebola spokojila s jednoduchou výzvou, ale keď by bola energicky vystúpila s autoritou učiteľky, alebo keď by bola školákom odňala možnosť ďalšieho štípania dreva. V zistenom jednaní obžalovanej sú obsažené všetky náležitosti prečinu podľa § 310 tr. zák. a opačný výrok odvolacieho súdu je zmätočný v smysle § 385 č. 1 a) tr. p. Preto bolo vyhovené zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený na základe 1. odst. § 33 por. nov. a vyneseny odsudzujúci rozsudok podľa § 310 odst. 1 tr. zák.